

ინგრიდ ტობუა

ჩვენ მისამართი შევიცვალეთ

მთარგმნელი - ნანა სამჭკუაშვილი

მას შემდეგ, რაც საცხოვრებელი ადგილი შევიცვალეთ, ერთადერთი გადაცემა, რისი ყურების უფლებაც მაქვს, საინფორმაციო გამოშვებაა, რომელიც ზუსტად 20 საათზე იწყება და რომელსაც ყოველდღე, ვახშმის შემდეგ ვუყურებ მშობლებთან ერთად. მას შემდეგ, რაც საცხოვრებელი ადგილი შევიცვალეთ, კი არ ვვახშმობთ, ქათმებივით ვიკენკებით, თან - თითქმის ხმისამოულებლად. შორიდან რომ შემოგვხედოთ, შეიძლება მუნჯების ოჯახი გეგონოთ. ადრე კი ყველაფერი სხვაგვარად იყო - დედა და მამა მუდმივად ერთამნეთთან საუბრობდნენ და მათ ხანგრძლივ დიალოგში პერიოდულად მეც ჩავერთვებოდი ხოლმე - ხან სკოლის ამბებს ვყვებოდი, ხან რამე სასაცილო ისტორიას ვიხსენებდი და თან უამრავ შეკითხვასაც ვსვამდი. სანდრაც გამუდმებით ტიკტიკებდა რაღაცას თავის ენაზე. თუმცა დედა ხშირად აწყვეტინებდა „საუბარს“ მოსაფერებელი სიტყვებით, ან პირიქით, ტუქსავდა და თან ბავშვისთვის საშიშ სხვადასხვა ნივთს სასწრაფოდ წაგლეჯდა ხოლმე ხელიდან, რათა მისთვის ყოველგვარი საფრთხე თავიდან აეცილებინა და დღე მშვიდობიანად ჩაგვემთავრებინა. ამ ყველაფრის შედეგად, ჩემს მშობლებს საუბრის შუა გზაზე მიტოვება უწევდათ, რაც მამას ძალიან აღიზიანებდა. თუმცა ეს მხოლოდ მაშინ ხდებოდა, როცა სამსახურიდან გადაღლილი ბრუნდებოდა. სხვა დროს კი ისიც ყოველთვის მზად იყო, ასპარეზი „პატარებისთვის“ დაეთმო. ეს პატარები ჩვენ ვიყავით - მე და ჩემი და. სულ პატარა კი ჩვენ ორში სანდრა იყო. ჰოდა, ყოველ საღამოს, ოთხივე ერთად შემოვუსხდებოდით მაგიდას და მხიარულად ვვახშმობდით. თუ არ ჩავთვლით შიგადაშიგ პატარ-პატარა წაკამათებას, რაც არც თუ ხშირად ხდებოდა. სანდრა უკვე დამოუკიდებლად იჯდა მაგიდასთან სპეციალური საბავშვო სკამის დახმარებით და როცა ჩვენ გვერდით წამოსკუპებულს ვხედავდით, უნებლიეთ სიცილი გვიტყდებოდა. იგი საკმაოდ გონიერი ბავშვი იყო და ძალიან მცირე ასაკში გაათვითცნობიერა, რომ სამივე მისი „ფან-კლუბის“ წევრები ვიყავით. ამის შედეგად, რვა თვის უკვე მაღალი დონის „მსახიობი“ იყო.

* * *

მაგრამ შარშან საცხოვრებელი ადგილი შევიცვალეთ და მას შემდეგ ჩვენი მხიარული საღამოები ისევე უკვალოდ გაქრა, როგორც - წყალში მოცურავე ყინულის ნატეხი.

როგორც წესი, 19 საათზე ვვახშმობთ. ზოგჯერ ცოტა უფრო ადრეც. ეს იმ შემთხვევაში, როცა დედას შაკიკი აწუხებს, რაც არც თუ იშვიათად ხდება. ასეთ დღეებში 20 საათიან საინფორმაციო გამოშვებასაც ვერ უყურებს ჩვენთან ერთად, რადგან წამლის დაღვევიდან 5 წუთში ჩაილაპარაკებს, რომ უკეთ არის, (რაც შეუძლებელია, რადგან წამალი ჯერ კუჭამდეც ვერ ჩააღწევდა), უბრალოდ დასვენება სჭირდება. თუმცა მისი ცუდად ყოფნის მიზეზი რომ შაკიკი არ არის, ეს ისეთივე ცხადია, როგორც $2 \times 2 = 4$. მაგრამ მას შემდეგ, რაც საცხოვრებელი ადგილი შევიცვალეთ, დედას ხშირად სჭირდება დასვენებაც და ამისთვის მიზეზების მოგონებაც. არადა, ასეთ დროს მისთვის ყველაზე სასარგებლო ტირილი იქნებოდა, რომელიც იმ უგემურ კაფსულაზე მეტად უშველიდა, ჯიუტად რომ სვამს თავის ტკივილის დროს. ამ ყველაფერს მამა მიხსნის ხოლმე ძალიან მშვიდი ხმით და თან მარიგებს, რომ დედას საქციელის მიუხედავად, მასზე არ უნდა გავბრაზდე.

* * *

მოკლედ, ზუსტად 19 საათსა და 58 წუთზე მამაჩემის გვერდით ვჯდები, ან დედას და მამას შორის ვთავსდები. ეს იმ შემთხვევაში, თუ დედას შაკიკი არ აწუხებს და ჩვენთან ერთად უყურებს ტელევიზორს. მე გაუჩერებლად ვწვრიალებ, სანამ კომფორტულად არ მოვთავსდები ჩემს ადგილზე. შემდეგ კი ოცნებას ვიწყებ. წარმოვიდგენ, რომ კინოთეატრში ვარ, რაზეც ნამდვილად არ ვიტყვოდი უარს. მაგრამ მას შემდეგ, რაც საცხოვრებლად სხვაგან გადავედით, მსგავს ადგილებში აღარ დავდივართ - არც კინოთეატრში, აღარც აუზზე, მოკლედ, არსად. საბედნიეროდ, ტელევიზორს მაინც ვუყურებთ. დივანის პატარა ბალიშმა უკვე ჩემი საჯდომის ფორმა მიიღო. ცოტა ხნით წამოვდექი და რომ შევხედე, ჩაკბეჩილ ვაშლს მივამსგავსე, რომელიც თვალსა და ხელს შუა გაქრა. უჰ, როგორ მიყვარს ვაშლი! კიდევ იცით რას გეახლებოდით დიდი სიამოვნებით? ერთ დიდ კათხა შოკოლადს ვანილით. მაგრამ საკამარისია ოცნება... როგორც იქნა, კარგად მოვთავსე ჩემი ტაკუნები სავარძელზე და უკვე მზად ვარ „ნიუსების“ მოსასმენად. ასე ეძახიან ახალ ამბებს, რომლებსაც საინფორმაციო გამოშვებებში გადმოსცემენ. ვერ ვიტყვი, რომ ეს ჩემი საყვარელი გადაცემაა, მაგრამ სულ არაფრის ყურებას დამდვილად სჯობს. სათვალეც მოვირგე, თვალეები რომ არ დამიზიანდეს. უფრო კი იმიტომ, რომ დედას ვასიამოვნო და კიდევ ერთი სანერვიულო არ დავუმატო. იცით, რას ვერ ვიგებ? თავიდან, როცა მუდმივად

მავიწყდებოდა სათვალის გაკეთება, დედა სისტემატურად მაძლევდა შენიშვნას. ახლა, როცა უკვე ჩვევად მექცა მისი ტარება, საერთოდ აღარ აინტერესებს ჩემი თვალების მდგომარეობა. სიმართლე გითხრათ, ეს ცოტათი მწყინს, რადგან წესით, ჩემი საქციელის გამო კმაყოფილი უნდა იყოს. მაგრამ ამ ბოლო დროს, დედას რომ რამით ასიამოვნო, ეს, პრაქტიკულად, შეუსრულებელი მისიაა.

* * *

ტიკ, ტიკ, ტიკ!

ეკრანზე წამების ათვლა დაიწყო, რაც ყოველთვის ცუდ ხასიათზე მაყენებს. იცით, რატომ? იმიტომ, რომ ძალიან კარგად ვიცი, ტელევიზორში რა როგორ ხდება - იქ დიდხანს არასდროს გრძელდება ის, რის ნახვასაც ხანგრძლივად ვისურვებდით. ყველაფერი, რასაც უჩვენებენ, დროში შეზღუდულია. ჯერ დაწყებული არ არის გადაცემა და ლამის უკვე მთავრდება. კადრები ისე სწრაფად ენაცვლებიან ერთმანეთს, მათ აღქმას ნორმალურად ვერც ვასწრებ და თან ამ გამოსახულებების ფერად ქარიშხალში ყველაფერს გვიჩვენებენ - ფეხბურთიდან ომამდე, ომიდან ხანძრამდე, ხანძრიდან ჯასტინ ბიბერამდე, ჯასტინ ბიბერიდან პაპანაქებამდე, გაუსამლისი სიცხიდან სტივ ჯობსის სიკვდილამდე და რა ვიცი, კიდევ რას აღარ... ისე, სტივ ჯობსი ვახსენე და, ძალიან ვწუხვარ, რაც მოხდა, მაგრამ, კაცმა რომ თქვას, 56 წლის უკვე საკმაოდ ბებერია. ჰოდა, ვერ ვხვდები, ახალ ამბებში რატომ გადმოსცემენ ცნობას მისი გარდაცვალების შესახებ? სანდრა, რომელიც შარშან გარდაიცვალა, მხოლოდ ოთხი წლის იყო, თუმცა მასზე ტელევიზიით არაფერი უთქვამთ... და ნეტავი ათი წელი ბევრია სიცოცხლისთვის? ეს კითხვა მასწავლებელსაც დავუსვი სწორედ იმ დღეს, როცა დედამ უთხრა, რომ საცხოვრებლად სხვაგან გადავდიოდით, მაგრამ მას პასუხი არ გაუცია. შეიძლება არ იცოდა, ან არ უნდოდა ჩემთვის სიმართლის თქმა. ეს კითხვა იმიტომ მაწუხებს, რომ მე ზუსტად ათი წლის ვარ.

გაკვეთილზე ჯდომისას ნახევარი საათი ძალიან დიდი დროა, ტელევიზორის ყურებისას კი თვალის დახამხამებასაც ვერ მოასწრებ, ისე მალე გაირბენს ოცდაათი წუთი, იმის მიუხედავად, რომ საინფორმაციო გამოშვება ჩემი საყვარელი გადაცემა

ნამდვილად არ არის. როცა წამყვანი დამშვიდობებამდე მადლობას გვიხდის ყურადღებისთვის მე, დედას და მამას (კი, კი, ზუსტად ასე ამბობს: მადლობას გიხდით თითოეულ თქვენგანს, ვინც ჩვენთან ერთად ადევნებდით თვალს სადამოს ახალ ამბებს), დედა სასწრაფოდ იღებს პულტს და ჰოპ! ეს კაცი, ცომივით გაბრტყელებულ თავზე ჟელეგაგლესილი თმით, წამში უჩინარდება. ტელევიზორის ყურების დრო ამოწურულია. დედა მკაცრად მოწესრიგებულია: 20 საათი და 30 წუთია. ჰოდა, მევალება შემდეგი - კბილების გახეხვა, ფისი-ფისები და - პირდაპირ საწოლში. დასაძინებლად წასვლამდე მამას ვეხუტები. მას ბაიკერის ტყავის ქურთუკის სასიამოვნო სუნი აქვს, რომელიც უკვე დიდი ხანია აღარ ჩაუცვამს. კონცისას წვერით ლოყაზე მჩხვლეტს, რაზეც უნებლიეთ მეცინება. ეს ჩვენი ერთგვარი თამაშია, რომელსაც შედეგად ყოველთვის დედას ბუზლუნი მოჰყვება. როცა გაღიზიანებულია, თუ უარყოფითი ემოციებისგან არ დაიცალა, ვერ იძინებს. ამის გამო დედა ათას საყვედურს ეუბნება მამას ისეთ რაღაცებზე, რაც მას არ გაუკეთებია. ეს ყველაფერი კი ჩემზე ძალიან მოქმედებს. ყველაფრის მიუხედავად, დედასაც ვკოცნი. მას ქოქოსის სურნელი აქვს. დასაძინებლად მივდივარ და თან თავში სულ ომებისა და ვიღაც პოლიტიკოსების გამოსახულებები მიტრიალებს. რა უაზრობაა, ისინი ყველა ერთმანეთს ჰგვანან, ყოველთვის ჰალსტუხებსა და პიჯაკებში არიან გამოწყობილები და თან სულ რაღაც საბუთებს აწერენ ხელს, მუდმივად მომღიმარი სახეებით. თუმცა ყველამ იცის, რომ ასე მხოლოდ კამერის წინ იქცევიან. მოკლედ, ყველა ეს გამოსახულება, ერთმანეთში არეული, ჩემს თავში ქაოსურად ტრიალებს. გუშინდელი და დღევანდელი კადრები ერთმანეთს ენაცვლება. მოუთმენლად ველი ხვალინდელ დღეს, რომ ჩემს მეხსიერებაში არსებულ დომხალს ახალი გამოსახულებები დავუმატო... უცებ მამას სახე დამიდგა თვალწინ, ძილის წინ ჩვენი პატარა თამაშით გამხიარულებული, რომელსაც, დედას უკმაყოფილო შენიშვნების წყალობით, მალევე უქრება სახიდან ღიმილი. მას შემდეგ, რაც საცხოვრებელი ადგილი შევიცვალეთ, თითქოს უფლება აღარ გვაქვს, ბედნიერები ვიყოთ.

-პიჟამა ჩაიცვი! მეც ცოტა ხანში ამოვალ და გაკოცებ.

შეიძლება ითქვას, რომ დედა არსად გადაბარგებულა, ის ისევ წარსულში დარჩა. აი, უკვე ერთი წელია, რაც ახალ, ერთსართულიან სახლში ვცხოვრობთ, რაც თავისთავად იმას ნიშნავს, რომ ოთახებში შესასვლელად კიბეზე ასვლა აღარ გვჭირდება. კი, ჩვენს ძველ სახლს ნამდვილად ჰქონდა ხის რვა საფეხური და თან სულ ბოლო საშინლად ჭრიალებდა. მას შემდეგ, რაც სანდრას თითქმის სულ ეძინა და საძინებლიდან იშვიათადლა გამოდიოდა, ვცდილობდი ძალიან ფრთხილად ავსულიყავი კიბეზე.

როგორც იტყვიან, ქურდული ნაბიჯებით მივიპარებოდი, რომ ხმაურზე არ გაღვიძებოდა. ამ დროისთვის ერთ ოთახში უკვე აღარ გვეძინა, მაგრამ მეც მინდოდა ხოლმე მასთან ასვლა ძილის წინ საკოცნელად. ამ დროს ყოველთვის ისეთი შეგრძნება მქონდა, რომ უკვე დიდი ვარ. რადგან ერთ-ერთი განმასხვავებელი დიდებსა და პატარებს შორის სწორედ ეს არის - კოცნა ძილის წინ. ეს ხომ უფროსების მოვალეობაა. თუმცა სინამდვილეში ძალიან კარგად ვიცოდი, რომ მხოლოდ ცხრა წლის ვიყავი, რაც არც თუ ბევრია, მაგრამ როცა უფროსი და ხარ, ასეთი პატარ-პატარა თვალთმაქცობები გეპატიება.

ახლა კი, პრობლემა იმაშია, რომ ყოველ საღამოს დედას მიერ ნათქვამი ფრაზა „*პიჟამა ჩაიცვი! მეც ცოტა ხანში ამოვალ და გაკოცებ*“, პირდაპირ ტვინში მირტყამს. სიტყვები ისე ქაოსურად მეორდებიან და ირევიან ჩემს თავში, როგორც გალიაში გამომწყვდეული ჩიტი, რომელიც კედლებს ეხეთქება გარეთ გამოსასვლელად. მაგრამ როგორც კი წარმოვიდგენ, რა შეიძლება მოჰყვეს ჩემს ხმის ამოდებას, მხიარული სურათი მიდგება თვალწინ - ვხედავ, სათითაოდ როგორ ვკრეფ ჩემს სარძევე კბილებს დედას ხელისგულიდან, რომელსაც ტელევიზორის პულტი უჭირავს... და საბოლოოდ - ისევ სილაჩრე.

ამ სცენის წარმოდგენით ავდივარ წარმოსახულ კიბეზე. პიჟამას ვიცვამ და თან თავს ვიმიძებ, რომ დედას შეიძლება დაავიწყდეს ძილის წინ ჩემს ოთახში შემოსვლა. თუმცა ამის მე თვითონაც არ მჯერა. ასეთ დროს, ჩემგან განსხვავებით, სანდრა ხშირად ეძახდა დედას, მისთვის კოცნა რომ გამოეტყუა. მისი მხრიდან ეს ნორმალური იყო, პატარებს ასეთი საქციელი ეპატიებათ.

საბანში კარგად გახვეული წარმოვიდგენ, რომ ჩვენი ახალი, ერთსართულიანი სახლი გემია. ისე, მართლა ჰგავს გემს ვერანდისა და სხვადასხვა ადგილზე განლაგებული პატარ-პატარა, ორ-ორი საფეხურის გამო, რომლებიც დედას სახიფათოდ მიაჩნია, მე კი ვგიჟდები, ისე მომწონს. უკვე ძილის პირზე ვარ მისული. გემმა სვლა დაიწყო. რხევებს ვგრძნობ. აზვირთებული ტალღების ხმა მესმის. სადღაც თოლიები წვიან. მარილის გემოს ვგრძნობ, დამპალი წყალმცენარეების სუნი მცემს და მართლა შუა ზღვაში მგონია თავი. სანდრაც ჩემ გვერდითაა, თავის პატარა შეზღონგზე წევს და ირუჯება, ყოველგვარი თავსაფრისა და **გზისგან** დამცავი კრემის გარეშე. მოკლედ, სრული თავისუფლება აქვს. „*მზისგან დამცავი*“ და არა „*გზისგან დამცავი*“. უბრალოდ, ვცდილობ, მეც გამოვიგონო სასაცილო სიტყვები, როგორც ამას სანდრა აკეთებდა. ამ შემთხვევაშიც ზუსტად ვიცი, ასე იტყოდა, გზისგან დამცავიო. ვიცი იმიტომ, რომ ჩემს პატარა დას ჩემი ხუთი თითივით ვიცნობდი.

* * *

ჩემს ჩაბნელებულ ოთახში დედა შემოდის. მას შემდეგ, რაც საცხოვრებელი ადგილი შევიცვალეთ, ძილის წინ ღამის ლაპას აღარ ვანთებ. ვწევარ ზურგზე, სარივით გაჭიმული და თვალები დახუჭული მაქვს, ვითომ მძინავს. ამ ბოლო დროს ბევრ რამეს ვაკეთებ თავის მოსაჩვენებლად, რადგან ასე უფრო ნაკლებად მტკივნეულია ყველაფერი. ამიტომ ყველასთვის ასე ჯობია. დედაც თავს ისე მაჩვენებს, თითქოს დაიჯერა, რომ მძინავს და მეც ვითომ დავიჯერე, რომ დედამ დაიჯერა, მე რომ მძინავს. აი, მამას კი არ უყვარს თავის მოსაჩვენებლად რამის კეთება. სწორედ ამიტომ არის აღმართული ყინულის კედელი მასსა და დედას შორის. ზუსტად ამიტომ, ძილის წინ მოვალეობის მოსახდელად კი არ მკოცნის, წვერით მჩხაპნის და მეთამაშება.

დედა საწოლთან ჩაიმუხლებს, მაგრამ დაპირებული კოცნის მაგივრად ჩემს ბალიშში რგავს თავს, საიდანაც ტირილის მოგუდული ხმა ისმის. ეს ყველაფერი აქ ხდება, ზუსტად ჩემი მარჯვენა ყურის გვერდით და მე, რა თქმა უნდა, ყველაფერი მესმის. ყველაფერი მესმის, მაგრამ არაფერს ვამბობ. ეს ჩემი და დედას ერთგვარი საიდუმლოა, თან, ისეთი მძიმე და დამთრგუნველი, რომ დედას ჩემი გაფრთხილებაც კი არ სჭირდება, ვინმესთან რამე არ წამომცდეს.

ჰოდა, ველოდები.

ველოდები.

ველოდები,

რომ დედა წავიდეს; რომ დედა დამშვიდდეს; იქნებ გაიხსენოს, თავისი ორი პატარა გოგონადან ერთი კიდეც რომ ჰყავს და სულ არაფერს ერთი რომ ჯობია... ადრე ჩვენ ველოსიპედებით იმდენს ვსეირნობდით, საჯდომები გვტკიოდა. ადრე ქვაბში დარჩენილი შოკოლადის ამოსვლეპა გვიყვარდა, რის გამოც ვახშმის დროს უკვე აღარ გვშიოდა. ადრე ყურებამდე პირგადახსნილები ვუსმენდით მამას მოყოლილ სახუმარო ამბებს, რაზეც დედაც სიცილით იგუდებოდა. ადრე ვცდილობდით ხელიდან დავსხლტომოდით დედას, ჩვენთვის გზისგან დამცავი კრემი რომ არ წაესვა. ადრე, მისი დარიგების მიუხედავად, მე და სანდრა ყველაფერს პირიქით ვაკეთებდით, ზოგჯერ ძალიან ცუდადაც ვიქცეოდით, მაგრამ ამ ყველაფერზე დედას მაინც ეცინებოდა, რადგან, როგორც ამბობდა, ჩვენ *ცხოვრების მორევში* ვიყავით ჩართული.

* * *

მაგრამ მას შემდეგ, რაც საცხოვრებლად ერთსართულიან სახლში გადავედი, თითქოს სამივე *განსვენებულები* ვართ. მღვდელმა თქვა ეს სიტყვა და იქიდან გავიგე. ძალიან ვწუხვარ, რაც მოხდა, მაგრამ მე არ ვარ *განსვენებული*. მე ცოცხალი ვარ და ხშირად ვუმეორებ ჩემს თავს - მეარმოვმკვდარვარარმოვმკვდარვარმოვმკვდარვარ. საბოლოოდ ენა მებმება და სასაცილოდ ვბლუკუნებ. ყოველ შემთხვევაში, მე მეცინება, რადგან ბოლო დროს გადავწყვიტე, რომ ყველაფერი სასაცილოდ მომეჩვენოს... სანდრა მულტფილმების ყურების დროს გარდაიცვალა, მაგრამ მე რა ვქნა, რა გავაკეთო?! ამაში მე ხომ არ ვარ დამნაშავე.

დედა ყველაფერს ერთ ქვაბში ხარშავს - მულტფილმებასც და სანდრას სიკვდილსაც. მის თავში ახლა სრული ქაოსია. ტელევიზორი ნომერი პირველი მტერი გახდა. თუმცა ამავდროულად ის სანდრასთან დამაკავშირებელი საშუალებაა, რადგან მისი ყურების დროს ისეთი შეგრძნება გვაქვს, რომ ოთხივე ისევ ერთად ვართ, მიუხედავად იმისა, რომ სამილა დავრჩით. ყოველდღე ვუყურებთ ახალი ამბების გამოშვებას, რადგან იქ ყველაზე და ყველაფერზე ლაპარაკობენ, ჩვენ გარდა. იქ საშინლად ტრაგიკულ ამბებს გადმოსცემენ ძალიან შორეულ ქვეყნებზე, რაც დედას ამ ყველაფრის ყურებას უადვილებს. აბა ფილმში ან სერიალში ყოველთვის არის ისეთი მომენტები, რეალობას რომ გვახსენებს. ეს კი დედასთვის ძალიან მძიმე ასატანია. ყველაზე მეტად კი მაშინ უჭირს, როცა რომელიმე სერია კარგად მთავრდება ან თუ კადრში ბევრი ჯანმრთელი და მხიარული ბავშვი გამოჩნდა. ამიტომ, ახალ ამბებში გადმოცემული სისასტიკის ნახვას ვამჯობინებთ. ჰოდა, ყოველ საღამოს სამივე ვთავსდებით „სანდრას დივანზე“ (ასე დედა ეძახის მისი გარდაცვალების შემდეგ), ტელევიზორის წინ, ეკრანის ცისფერი შუქით სახეგანათებულები „Schtroumpfs“-ის პერსონაჟებივით. მულტფილმია ასეთი, ლურჯი კანი აქვს ყველას. როცა დედა შაკიკის გამო დასაწოლად ადრე ადის (მიუხედავად იმისა, რომ ჩვენს ახალ სახლს კიბეები არ აქვს), ისე სთხოვს მამას, ყურადღება მომაქციოს, თითქოს რამე საფრთხე მელოდეს, იმის გამო, რომ დივანზე ვზივარ და ტელევიზორს ვუყურებ. თითქოს სანდრას სიკვდილის მიზეზიც სწორედ ეს ნივთები გახდა და ვაითუ, ახლა მე დამიშავონ რამე.

* * *

კვირა დილით ჩვეულებრივზე ადრე გამეღვიძა. დედას და მამას ჯერ ისევ ეძინათ. დროის გასაყვანად ჩემს ოთახს მოვაკლე თვალი. შემდეგ გარეთ გავიხედე და აღმოვაჩინე, რომ საწოლიდან წამოდგომის გარეშე საკმაოდ დიდი სივრცის დანახვა შემეძლო. მარჯვნივ გახედვისას ბაღში აბიზინებულ ბალახს ვუყურებდი, სულ ცოტათი წინ გადავიხარე და ცაც გამოჩნდა. მართლაც კარგი რამე ყოფილა ეს ერთსართულიანი სახლი. საწყენია, დედა არაფერს რომ არ აკეთებს მის გასალამაზებლად. სამწუხაროდ, მამამ ვერაფრით დაითანხმა, კედლები ლამაზ ფერებში შეეღებათ. ძველმანების ბაზრობაზე წასვლაზეც უარი უთხრა. არადა, შეიძლება იქ უამრავი ორიგინალური ნივთისთვის მიგვეგნო, რომლებითაც მერე მთელ სახლს გავაფორმებდით. ისიც საწყენია, დედას სურვილი რომ არ აქვს, ჩემს ოთახში რბილი იატაკი დავაგოთ და შპალერი გავაკრათ „Hello Kitty“-ის ნახატებით. თითქოს ამის გამო სანდრა იეჭვიანებს.

* * *

21 მარტი იყო. რიცხვი იმიტომ მახსოვს, რომ ზუსტად ჩემი საწოლის თავთან, ძალიან უფერულ კედელზე კალენდარი მეკიდა. ინტერესით დავაკვირდი მასზე გამოსახულ მარტის თვის ფოტოს: უზარმაზარი მზით განათებულ მინდორზე ყვავილები ყვავდნენ. ამ სურათის დანახვამ სიმღერის ხასიათზე დამაყენა, რაც დიდი ხანია აღარ გამიკეთებია. აქამდე ყოველთვის მეშინოდა, ჩემი გულისგამაწვრილებელი „ტრალალალა“-თი დედა არ შემეწუხებინა. მაგრამ ამ დილით რატომღაც ეს სიფრთხილე გადამავიწყდა. ვმღეროდი მხიარულ სიმღერას არც თუ ზრდილობიანი ტექსტით, რომელზეც სანდრა ძალიან ბევრს იცინოდა ხოლმე და ასე ღიღინ-ღიღინით წამოვდექი საწოლიდან პასტელის საღებავების ყუთის მოსაძებნად. ფეხები ჩუსტებში ჩავყავი, რომ არ შემცივნოდა და ჩემი ოთახის მოხატვა დავიწყე, რომელსაც საავადმყოფოსავით თეთრი და უღიმღამო კედლები ჰქონდა. ზუსტად იმ დილით ჩემმა მშობლებმა, როგორც იტყვიან, დილის ძილი გამოაცხვეს. უკვე რამდენი თვეა, ასეთი რამ აღარ უქნიათ. თუმცა მე ისე ვიყავი გართული კედლების გაფერადებით, ვერც შევამჩნიე, დრო როგორ სწრაფად გავიდა, სანამ საღებავის სუნი შეწუხებული, ჩემს ოთახში ხველებ-ხველებით შემოსული დედა და

მამა თავზე არ დამადგნენ. სასწრაფოდ შევწყვიტე ხატვა. სიმწრით მოვიკვნიტე ტუჩი და ფუნჯი ზურგს უკან დავმალე, რაც იმ სიტუაციაში ძალიან სულელური საქციელი იყო. დედა მომიახლოვდა. ჩემდა გასაკვირად, დატუქსვა არ დაუწყია. ჩაიმუხლა. ზედმეტად მშვიდი გამოხედვა ჰქონდა, თუმცა შევატყვე, რომ ნამტირალევი იყო. გამიღიმა. შემდეგ მაკოცა. მას ერთმანეთში არეული ქოქოსისა და ბაიკერის ტყავის ქურთუკის სურნელი ჰქონდა.

„-სათვალის გაკეთება აუცილებელია, თვალები რომ არ დაგიზიანდეს, ჩემო საყვარელო...“